

THE JUNIOR TIMES

16. října 2010

Meč krále Davida

Jako už několikrát, i tento rok se náš dorost zúčastnil této výtečné akce (11. - 13. 6.). Přinášíme vám reportáže od dvou účastníků.

Vyprávění dle Káněte

1. den

První den jsme se vybalili, postavili stany a vůbec všechno, co se před zahájením musí udělat. Bylo nás tam 7 skupin: Brno 2 (my a Černá záře), Praha 2, Písek 1, Olomouc 1, Frýdek-Místek 1. Zahájení se konalo asi v 10h a skupiny se ostatním představovaly.

2. den

Ráno jsme se nasnídali a pak jsme chodili po okolí, kde byly řemesla, jako např. pláteník a dostávali jsme od nich za splněný úkol peníze, které byly potřeba k turnaji. V okolí ale byla i banda lupičů a ti nám mohli peníze sebrat. Byla tu také banka s 25% úroky za hodinu, takže v každou celou hodinu se nám přičetla čtvrtina aktuálního stavu účtu a navíc tu peníze byly v bezpečí. U řemeslníků jsme mohli získat také předměty, které nám mohli bandité ukrást. Pak byla polední přestávka a koupání a pak jsme bránili kůly proti lupičům. Každá skupina dostala kůl, který si zatloukla do země a musela si ho bránit proti nájezdům. Následoval konec příběhu a odejít do postele (nebo spíš stanu).

3. den

Ráno jsme vstali, nasnídali jsme se a sbalili stany a věci. potom se konal turnaj. Životy se rozdělovali na 50 do 100 a bylo to podle toho, kolik kdo měl peněz. My jsme měli 81 životů a hráli jsme dva zápasy a oba jsme prohráli. Vyhráli to zase Sobíci z Prahy, kteří to vyhráli už počtvrté. A jelo se domů. My jsme jeli zrovna s Černýma zářema a tak jsme si celou cestu povídali v uličce mezi vagóny, protože vevnitř nějak nebylo místo.

Vyprávění dle Lišky

1. den

Sraz byl na hlaváku, přijeli tam: Sýkorka, Káně, Veverka, Gepi a já (beze mě by se to jaksepatří neobešlo). Pro informaci, jsme Liška, dobrý den! No a vedoucí (Lenka, Raďulák). Ale stále se čekalo na dalšího vedoucího Rípčipa. Když už hodně dlouho nedorážel, Raďulák mu zavolal a ptal se ho, jak to že nepřišel? A ona řekla, že prý to Králíkovi říkala (jen pro informaci, Rípčip je holka). Tak se vyráželo.

Cesta vlakem proběhla normálně, kromě toho zpoždění, ale to je detail! Když jsme tam dojeli, nebo spíš došli, tak jsme hned museli bojovat ne s vojáky nebo loupežníky, ale komáry! ÁÁCH, ti z nás snad vypili všechnu krev! Pak jsme stavěli stany a když jsem si nesla do stanu karimatku, skočila mi před nohou poloviční ropucha! BLÉ (ještě, že nemám fóbii z žab) UF! Pak bylo přivítání dorostů, no a pak už se z našeho stanu ozývalo tiché a pak hlasitější chichotání.

2. den

Ráno nás vedoucí nutili udělat si čaj, i když bychom se bez něj obešli. Lenka ale říkala, že je to i kvůli obědu. Nakonec jsme něco jako snídani měli a já si čaj stejně nedala. Pak byl první příběh, takže jsme zjistili, že téma je Královna Ester. Pak se začalo vydělávat a byla to celkem sranda. Když jsme byli u správce lesů, tak nás zastihl Mordokaj a chtěl někoho, kdo by mu pomohl s jakýmsi tajným posláním! Přihlásila se Sýkorka. Pak jsme ji teda vyslaly. Jo, zapomněla jsem se zmínit, že král Achašvéroš si vybírá manželku a my máme z naší skupiny vybrat někoho, kdo by před krále předstoupil (mohl to být i převlečený kluk :-). Za chvíli se ozvalo bubnování, král svolává svůj lid. Ve mně hrklo, že by už královna, né, ještě né. Král nám sdělil cosi o zrádcích a pak jsme živě viděli popravu těch dvou hříšníků. No a Sýkorka nám dodala 3 zlaté. Na počest krále byl uspořádán trh a my si uložili do banky všechny peníze a vydali se za pláteníkem. Cestou k pláteníkovi hned za hlavním stanem jsme se sešli s Černou září a zahlédli jsme, že hlavní cestou jde 7 člená parta banditů. Šli na levou stranu a Černý záře se rozběhli na pravou.. Když se za nima banditi rozběhli, tak my jsme běželi na pravou. U pláteníka nás ale chytli. Naštěstí jsme u sebe měli jen korále a látku, takže nevadilo, když nad náma vyhráli. Královnu jsme společně s Černýma zářema měli nejlepší. Odpoledne se už jen bojovalo o města a večer bylo stínové divadlo a hajdy na kutě.

3. den

Turnaj! Začalo to tak, že se zjistilo, kdo kolik má životů. My měli 81. A bojovali jsme se Zlatýma lamama a Černou září. Na Zlatý lamy jsme si dali 31 životů a na Černou září 50 (to protože Černá záře je lepší). V obou dvou případech jsme prohráli. Ale to nevádí. Vyhráli to Sobíci už 4. rok za sebou. Cesta domů proběhla normálně až na to, že jsem cestou vlakem měla horečku a na to, že jsme se sprátelili s Černou září a to na chodbičce vlaku.

Puťák po Rychlebských horách

Pátek 24. 9.

Jak dorostenci stárnou věkem a vedoucí mládnou duchem, objevil se nápad rozšířit repertoár našich dorostových akcí o něco drsnějšího. Magické slovo puťák se začalo objevovat čím dál častěji, až se stalo skutečností. Z dorostenců jsme vybrali skupinu tří dobrodruhů, o kterých jsme věděli, že se už nenechají otrávit pár gramy navíc a zvládnou pochod, který si svými parametry nezadá s přijímací zkouškou do SAS. Pozvali jsme i jejich tatíky, kteří tak dostali příležitost poznat své ratolesti v neznámé vypjaté situaci a dorostenci naopak mohli nepokrytě obdivovat své otce, jak hrdinně nesou obří náklady.

Společná porada před akcí skončila překvapivým výsledkem. Ačkoliv se původně zdálo, že zamíříme na východní hranice naší vlasti, nakonec se dopředu prodraly Rychlebské hory, turistickým mainstreamem polozapomenutý hřeben v nejsevernějším cípu Moravy. Aby se dostalo zadost neklidným duším, které zmíraly touhou po důkladném naplánování celé akce nejlépe 3 měsíce předem, rozdál Králík chvíli před odjezdem síťový graf s návrhem jídelníčku, výstroje, výzbroje a spoji tam i zpět. Raďulákovo romantické srdce z něj málem dostalo infarkt, zatímco my ostatní jsme podle něj posháněli chybějící věci. (Je ale pravda, že i Raďulák neodolal - koupil si před akcí letos už úplně poslední nůž.)

Na nádraží jsme se nakonec sešli v následujícím složení: Králík, Raďulák, Rachel, Oppi, Riki, Gepi, Zdeněk, Káně a Tomáš. Posílnění bagetami jsme se vepali do vagonu, kde se nám podařilo zabrat místa ve dvou sousedících kupé. Plni nejistoty, jestli je možné zvládnout přesun se dvěma přestupy, přičemž na oba jsme měli jen dvě minuty, jsme vyjeli vstříc dobrodružství.

Část cesty jsme si krátili čtením z knihy Stezka odvahy od Miloše Zapletala, která vypráví příběh hochy, který je vyslán na jednu noc a jeden den na hřebeny Jizerských hor, aby tam absolvoval stezku odvahy. Nejprve poklidný příběh se nakonec změnil v závod o život. Část expedice toto čtení zatím ignorovala a věnovala se spánku, nebo studiu manažerské literatury. I toto se ale později dramaticky změnilo!

K našemu překvapení jsme všechny přestupy stihli a dokonce jsme na ně i správně vystoupili (i když jednou to bylo o fous). Proto jsme se po skoro 5 hodinách jízdy vynořili v Javorníku a po modlitbě za zdar akce a naše přežití jsme se vydali potměným městem směrem ke kopcům. Zde se začaly lámat charaktery. Jeden nejmenovaný tatík začal při pohledu na kiosky lákat ostatní, abychom si dali něco k pití, ačkoliv jsme nešli ještě ani 2 minuty a maskoval to průhlednou záminkou, že je potřeba tu jízdu vlakem spláchnout. Nejsmutnější na celé

situaci bylo, že jsme všichni podlehlí.

I přesto se nám nakonec podařilo dojít na konec městečka, kde podle mapy měl být bývalý pionýrský tábor. Zde jsme rozbili náš první nocleh na loučce obklopené náletovými dřevinami. Že mapa nelhala, jsme poznali při zapichování kolíků od stanů. Pod tenkou vrstvou trávy byl podklad z drceného šterku. Taková maličkost nám nemohla zabránit dokončit výstavbu stanů a výběr míst pro širák a za chvíli se noční tmou neslo už jen Raďulákovo chrápání a Králíkovo mlaskání (to jak se snažil Raďulák utišit).

Jiří Králík Mikulášek

Sobota 25. 9.

Pro některé začalo puťákové dobrodružství hodně brzy sobotního rána. Tím nemyslím ostřílené táborníky, kteří vyrazili do podzimních Rychlebek jen tak na lehkou, bez stanů, a spali pod širákem. Jejich chvíle teprve přijdou. Venku bylo ještě šero, když nejmenovaný dorostenec šel nejdříve čůrat a po té, co se osádka jeho stanu stačila znovu zabrat do spánku, začal horečně hledat toaletní papír, aby dílo dokončil. A protože byl toaleták pečlivě zabalen v ešusu, znělo to v tichém lesíku jako ranní kostelní vyzvánění.

Posnídali jsme s vděčností zásoby ještě z domova a vyrazili do kopců. Hned po pár metrech si opět nejmenovaný dorostenec snědl svou tyčinku poslední záchrany, aby se s ní nemusel celý den tahat... Kopec byl z počátku sice mírný, leč vytrvale stoupal k hřebenu. Nebylo úniku, a tak jsme postupně odkládali jednu vrstvu oblečení za druhou, až jsme se potili jen v tričku. Nám starším věkem se rázem připomněla doba, když jsme ještě jako trénovaní mladíci brali kopce lehkým poklusem. Kdepak ty časy jsou ..... Holt jsou zde léta, a tak jsme jen tiše funěli pod čtvrtmetrákovým batohem a čím dál častěji žadali Králíka, aby dal pauzu (samozřejmě pod záminkou, aby si přeče děti odpočaly....). A Králík nám rád vyhověl a v pauze předčítal z knihy.

Nakonec jsme vyfuněli na rozcestí „Letiště“ (780 m n.m.), kde byl skutečně provoz jako na novém Ruzyňském terminálu. Skvělé počasí a vidina rozhledny na Borůvkové hoře vylákalo do hor mnoho turistů. Nebo to byl možná nejspíš otevřený bufik (v českých poměrech a těchto nadmořských výškách nevidáno, neslýcháno!), kde se čepuje pivo z hor zn. Holba a kofola a hladovci si mohou koupit klobásku za lidovou cenu (tedy ovšem jen ve zlotých....). Když jsme pozorovali ty zástupy, tak jsme v tu chvíli jaksi nerozuměli, proč se Rychlebkám říká zapomenutý kraj světa. Výhled z rozhledny (1003m n.m. - dle navigace, mapa tvrdí něco jiného, pozn. Králíka) však stál za to.

A tak jsme raději zase rychle zmizeli do lesů a šli po čáře (rozuměj pohraniční linii) od kamene ke kameni, chvíli v Česku a chvíli zase v Polsku. Někteří dorostenci byli v Polsku „minimálně 30 krát“.

Udělal si z pohraničních kamenů překážkovou dráhu, kterou zdolávali skokem jako přes kozu. Ty naše děti, pak že nesnesou větší zátěž....

Až jsme došli na krásné místo, kde byl březový háj, který zhora uzavíral nádhernou rozlehlou louku. Na ní tu a tam rostly stromy a keře. Když jsme se kochali tím pohledem, Vladimír prohlásil: „Tady budeme spát, tady se budou ráno pást jeleni“. A taky že se páslí. O tom se však dozvíte až druhý den.

Nás ještě čekalo stavění stanů s vidinou deště, který nám ze všech stran hlásily ustarané manželky a maminky. A tak i ti nejotrlejší zavěsili mezi stromy alespoň pončo, jako noční přístřešek. I když, jak se později ukázalo, do ponča teče kapucou, což velmi „ocenila“ Ráchel, která pod tou kapucou měla batoh a spacák.

Králík opět předčítal a nás začínal ten příběh kupodivu bavit (asi to bylo kouzlem Králíkova předčítání). A potom začalo pršet a my šli spát. A přšlo a přšlo a už vůbec nepřestalo.

Zdeněk Goretex Vávra

Neděle 26. 9.

Probudili jsme se do deštivého nedělního rána. Někteří tvrdili, že v noci je probudilo jelení troubení (přílehlá nádherná louka byla pro jelení pastvu jako stvořená). No já nevím, mě v noci spíše probudila kadence detonací z přílehlých stanů, kde spánkem spravedlivých odpočívali dorostenci a jejich zákonní zástupci po vydatné večeři, kterou tvořily fazole v tomatě a chleba.

Za deště se nikomu moc nechtělo ze stanu, jen snad Raďulákům, kterým trochu nateklo pod pončový přístřešek. Raďulák si při stavbě dal víc záležet na svojí půlce, což Ráchel odnesla vlhkým batohem. Posnídali jsme zalezli ve stanech. Pršet nepřestalo a vypadalo, že jen tak nepřestane a tak bylo zaveleno „balit“. Asi za dvacet minut bylo zabaleno a zahaleni do pláštěnek a ponč jsme vyrazili. Nacuclé stany vodou nám o něco víc zatížily už tak těžké batohy.

Cesta lemovala státní hranici. Míjeli jsme jeden hraniční kámen za druhým. Za nedlouho jsme se stočili k silnici, která nás zavedla na hraniční přechod Travná. Chvíli jsme si odpočinuli a pak dál nastoupili na pochod podél hraniční čáry. Tolikrát být na návštěvě v Polsku během jednoho dne se mi ještě nepovedlo. Dnes jsme hranici překročili alespoň stokrát.

Chvíli to vypadalo, že déšť a těžké batohy není zrovna způsob, jak by si dorostenci představovali strávit dopoledne. Naštěstí se objevil turistický přístřešek. Odpočinek, chleba, paštika, sýr a čokoláda a hlavně čtení dalších kapitol z knihy uhasilo počínající vzpouru. Vyrazili jsme dál k našemu cíli – další turistická útulna na Hraničkách. Pršet bohužel nepřestalo a cedilo dál.

Unavená Oppi vyprosila na svém milovaném otci půlku energetické žvýkačky. Placebo efekt

zafungoval a Oppi šlapala jako kybernetická myška a téměř nikdo její tempo nechytil. Žvýkačka a vidina teplého spacáku umí divy. Asi kolem páté jsme dorazili do „útulny“ (dřevěného přístřešku), ve kterém jsme plánovali strávit noc. Přístřešek už byl bohužel obsazen dvojicí, která měla stejný nápad jako my. Bohužel jsme je nepřesvědčili, že i jinde se dá strávit romantická noc... Sházeli jsem ze sebe pláštěnky a namačkali se na pod přístřešek. Po chvíli relaxace jsme postavili stany, převlíkli se do suchého a uvařili večeři. Po večeři jsme se šli pod přístřeškem a naslouchali Králíkovu dramatickému přednesu dalších kapitol vyprávění o Stezce odvahy. Příběh nás pohltit a tak jsme pozorně poslouchali. Den jsme ukončili modlitbou. Pak jsme se většina z nás rozprchla do stanů a menšina rozdělala bivač pod přístřeškem.

Vláďa Riki Oppelt

Pondělí 27. 9. Den čtvrtý aneb vítězství nebo zbabělý ústup?

Noc z neděle na pondělí byla ve znamení nejistoty, postupující zvlněná fronta nízkého tlaku přes území severní Moravy a jižního Polska si vybírala svou daň na všech troufalých výletnicích. Respektive na jejich pohodlí a zejména na jejich psychice. Ani my jsme nebyli výjimkou. Relativní hodnota každé suché části oblečení stoupla během noci na své maximum a to i přesto, že v noci pleskání kapek na stany ustalo a rozednění slibovalo naději na sucho a možná i slunce. To byla podmínka nutná, nikoli však postačující, k rozhodnutí pokračovat v cestě podle původního plánu, což by znamenalo pokračovat do místa dalšího noclehu a další den zamířit do obce Lipová lázně a odtud domů. Dalšími podmínkami pro rozhodnutí pokračovat byly dobrá kondice (mentální i fyzická) a dostatek zásob potravy. Poslední jmenovaná by asi jako jediná šla přetížít výrazně kladnými hodnotami zbývajících dvou. Bohužel to ale nakonec byla jediná podmínka, kterou bychom splnili bez větších problémů.

Pohled na ranní oblohu nesliboval zlepšení počasí v nejbližších hodinách a po chvíli začalo znovu opět mírně pršet. Takže rozhodnutí pokračovat se posunulo do pozice „nerealizovatelné“ a byl vydán rozkaz „v devět odchod na vlak“. Naši spolunocležníci se s námi rozloučili a udělali to, co měli udělat už večer: odešli. My jsme si zabalili všechny naše, většinou mokré, věci a dle rozkazu byli v devět nachystaní nastoupit cestu k domovu. V podstatě se k zvýšené vlhkosti v ubytování nepřiznali jen Vávrovi, ale ti zase čelili invazi jedince druhu mus musculus. Naštěstí se spokojil s kořistí v podobě malé části studenské pečeti, jejíž zbytek byl pak zájemcům k dispozici, zejména první okousaná řada.

V devět hodin tedy byli všichni nastoupeni k pochodu posílení představou na večerní horkou vanu. Před odchodem ještě Králík barvitě vylíčil dvě

varianty cesty na nádraží. Podle jedné, prezentujícím Králíkem nápadně preferované, varianty, bychom cestou na nádraží stihli pokořit Špičák. Na vlastní kůži však Králík poznal neúprosnost demokracie, kterou sám nastolil a byla vybrána varianta dle Králíkových slov „opravdu strašně nudná“, to je přímo cestou na nádraží v Žulové. (Dorostenci později na schůzce tvrdili, že se při modlitbě před odchodem Králík modlil “odpusť nám Pane, že nejdeme přes Špičák”. Ten to ale považuje jen za pomluvu, která se nezakládá na pravdě, tedy až do té doby, než si vzpomene, jestli to tak doopravdy bylo. pozn. Králíka)

Tato varianta byla, jak se nakonec ukázalo, ta jediná správná, protože cestou začala Ráchel nepříjemně bolet noha a tak byla naše skupina pohromadě jen při častých zastávkách, které jsme cestou činili, protože Ráchel s bolavou nohou nemohla stačit tempu ostatních pláštěnkářů přitahovaných k domovu mocnou silou. I přesto jsme ale, podle mě, dosáhli nejrychlejšího pochodového tempa od začátku výpravy, což bylo způsobeno mimo jiné velmi příznivým profilem trati. Celou dobu cesta pozvolna klesala, až jsme konečně v obci Skorošice začali potkávat první známky civilizace, pak první obydlená stavení a když jsme začali uhýbat projíždějícím automobilům, byli jsme naplno vrženi do světa tak, jak jsme ho v pátek opustili. Skorošice jsme prošli jen s malou zastávkou u místní nástěnky, kde jsme vážně pokývali hlavami nad fotografiemi z místních povodní a pak pokračovali do Žulové na nádraží. Ke cti obyvatelům Skorošic slouží i to, že nás v obci přivítali zvučnou písní v místním rozhlasu, což je pro nás obyvatele města jako Brno stejná exotika, jako například trubení jelena, které bylo slyšet v noci na Polské louce.

Pak už naše procesí husím pochodem dosáhlo Žulové, kde jsme předpokládali alespoň elementární pohostinnost. Jaké bylo však naše zklamání, když ze všech dvou místních hostinců byl otevřen jen jeden a tam nevařili. Langoše a párky v rohlíku na stojáka v bufetu nebyly shledány důstojným pokrmem pro dobrodruhy našeho formátu a tak jsme nádražní čekárnu vzali útokem a udělali si z ní na zbývající hodinu a půl svoje ležení. Nikdo nás nevyhnal snad proto, že jim nás bylo líto nebo se prostě báli Raďuláka s pastýřskou holí, kterou nám zajišťoval bezpečí až na Brněnské nádraží.

Peníze na cestu domů byly shromážděny naštěstí bez větších problémů a tak jsme ve zbývajícím čase odlehčili batohům poslední dávku potravin. Naše proměna na civilizované bytosti nebyla ještě dovršena v plnosti a tak byly k vidění takové kousky jako vaření u popelnic, návštěva dámských záchodků pány nebo konzumace tam získané tekutiny vydávané Českými drahami za pitnou vodu.

Cesta vlakem ubíhala poměrně bez větších potíží,

jen počet přestupů oproti příjezdu byl navýšen o dva z důvodu výluky na trati. Pochopitelné zpoždění, které vzniklo touto výlukou, vyřešila průvodčí jediným telefonátem, kterým vyjednala, že navazující vlak na nás počkal, což bylo všemi námi hodnoceno velmi kladně. Pocit z bezvadně fungujících služeb ČD drobně kazily jen nezamčené dveře v posledním vagónu vlaku, takže bylo možno s klidem předvádět kousky, které jsou k vidění v groteskách nebo dobrodružných filmech. Nikdo k tomu, ale nenašel dost sil ani odvahy. A tak nám průvodčí na požádání dveře s omluvou zamkla.

Za zmínku ještě stojí heroický výkon Králíka, který cestou nahlas dočetl knihu, jenž provázela celý tento puťák a myslím, že ne jeden cestující uvažoval o tom že si cestu s námi neplánovaně trochu prodlouží, aby se dověděl konec příběhu. Do Brna s námi ale nikdo z nich nedorazil a tak přeci jen u všech nakonec zvítězil zdravý rozum a vystoupili tam, kde měli. Obdivuji také výborné načasování četby. Dočetli jsme jen pár minut před příjezdem na hlavní nádraží v Brně.

O úspěchu celé akce svědčí i to, že kdyby nás Králík na nádraží doslova nerozehnal, asi bychom ho následovali až domů.

K otázce položené v nadpisu tohoto dne jen tolik. Podle mého by bylo pokračování za těchto okolností vítězstvím ješitnosti a velikášství nad rozumem a proto považuji tento den za vítězství pro každého z nás. Celý podnik pak předčil mé očekávání. Sblížil nás všechny mezi sebou a každého z nás také s Bohem. Nezanedbatelné jsou také efekty jako reset mozku a načerpání zásoby vzpomínek, které člověk může vytáhnout jako kompotované ovoce a zpříjemnit si jimi život, když se to hodí.

Doufám tedy, že nám rodičovské povinnosti neodvedou Králíka na dlouho a bude v brzké době schopen optimálně skloubit své otcovství a manželství s pokračováním práce s mládeží každého věku tak, jako to předvedl tentokrát.

Tomáš Lásko

PS. Fotodokumentace je přístupná na adrese

<http://picasaweb.google.cz/betanie.brno/201009Pu>
takRychlebskeHory

či nepřímo přes betánské stránky, odkaz Fotografie.

Tiráž

The Junior Times je občasník Betánského dorostu.

Šéfredaktor: Králík

Redakční rada: Lenka, Rípčip, Králík, Riki

Redaktoři: Liška, Káně, Riki, Tomáš, Zdeněk

Šířeno zdarma za účelem osvěty.

*Neboť Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, aby žádný, kdo v něj věří, nezahynul, ale měl věčný život.
(Jan 3:16)*